

[Ib Christensen]

bare og farlige vej; dertil kommer så konkurrencen fra ståtshandelslandene. Der er altså mange grunde til, at stålindustrien har store problemer.

Den 8. maj havde vi i Europa-Parlamentet en drøftelse af stålindustriens problemer, og det blev da oplyst, at alene Frankrig har øst 13 mia tunge francs svarende til 17 mia kr. i national støtte fra den franske statskasse til den franske stålindustri. I Lorraine og andre områder drejer det sig om hundredtusinder og atter hundredtusinder af arbejdspladser. Det er derfor efter min mening illusorisk at tro, at man ved at poste penge i Det Danske Stålværværk vil være i stand til på længere sigt at sikre denne arbejdsplads.

EF-Kommissionen har jo den målsætning at prøve at fjerne de nationale støtteordninger, og jeg tillader mig at minde om, hvad der står i Industrirådets årsberetning, som vi netop har fået. Der står på side 22, at noget af det, som Danmark lagde vægt på, da man overtog formandskabet, var, at der blev grebet ind over for de konkurrenceforvridende følger af nationale støtteordninger i EF. Det blev i denne forbindelse anbefalet, at den danske regering går ind for følgende principper for statsstøtte:

»at enhver statsstøtteordning indeholder en tidsplan for afvikling, at der er transparens, dvs. Kommissionen skal sikre,

at man til enhver tid har overblik over antallet og omfanget af statsstøtteordninger i medlemslandene, og

at subsidier kun kan gives på en måde, der har strukturforbedrende virkning, hvilket f. eks. ikke er tilfældet med tilskud til lønninger og andre driftsudgifter.«

Det er altså imod den proklamerede politik, man har, at man nu betræder denne vej, som om vi kunne konkurrere med andre landes statskasser eller med de midler, Frankrig investerer på dette område.

Der er tale om enorme strukturproblemer, og der er tale om, at man i de områder, der er tale om her i Centraleuropa, ikke mindst i Frankrig og i Belgien, har nogle problemer og ikke noget alternativ. Hvad man end vil mene om problemerne i Frederiksværk, kan man godt sige, at der er ikke så langt til andre arbejdspladser, hvis man vel at mærke fører en økonomisk politik, der prioriterer beskæftigelsen som nr. 1, i stedet for den

økonomiske politik, man fører i øjeblikket her i landet.

Sandheden er jo, at hvert tredje stålværk er overflødig, hvert tredje stålværk burde nedlægges, og den konsekvens burde man tage. Man burde også erkende, at en produktion af denne art ikke egner sig for Danmark, at Danmarks interesse er at være stålforbruger, det har beskæftiget 175.000 arbejdere, mens der kun er 2.500 ansatte på Stålværværket. Jeg vil gerne stille det spørgsmål til ministeren: hvor mange af de 2.500 er fremmedarbejdere? Jeg er bekendt med, at der er adskillige fremmedarbejdere, men jeg ved ikke hvor mange. Det vil jeg gerne have at vide.

Jeg tror, at et af problemerne foruden de andre ting, jeg har nævnt her, er, at man har overinvesteret. Det er prisværdigt, at man har kunnet klare sig så længe uden national statsstøtte, men jeg mener ikke, det er en offtentlig interesse at yde støtte i dette tilfælde. Andre virksomheder kan komme i vanskeligheder, Danfoss, Pedershaab og andre virksomheder, der er dominerende i et enkelte område. Vi kender problemet tidligere fra B&W.

Vi er altså imod. Vi betragter det som kortsigtet, og vi kan heller ikke rigtig se nogen ende på dette. Kommissær Davignon sagde i den debat, jeg refererede til, at man arbejder med planer om strukturændringer på hele dette område. Han stillede i udsigt, at først omkring 1985 eller senere kunne der være tale om noget, der ligner en tilbagevendende til frie konkurrencevilkår eller til, at man afvikler nogen som helst del af de støtteordninger, der er tale om i det kæmpemæssige kartel, som EFs kul- og stålunion er.

Vi mener altså ikke, at dette er sagen, og vi må afvise lovforslaget som værende absolut imod danske interesser på længere sigt, også danske erhvervsmæssige interesser, for det bliver de andre erhverv, der kommer til at betale de subsidier, som her skal øses i danaidernes kar.

Wilhelm (VS):

VS er enig i, at en virksomhed som Stålværværket bør findes her i landet, og det er vi, fordi der dér produceres stål hovedsagelig af skrot for næsten 1 mia kr. om året. Der spares valuta, det giver beskæftigelse, det